

**VERDRAG TUSSEN BELGIË EN FRANKRIJK BETREFFENDE DE RECHTERLIJKE BEVOEGDHEID, HET GEZAG EN DE UITVOERING VAN
RECHTERLIJKE UITSPRAKEN, VAN DE SCHEIDSRECHTERLIJKE UITSPRAKEN EN DE RECHTSGELDIGE AKTEN,
ONDERTEKEND TE PARIJS OP 8 JULI 1899**

□ **Wetg.:** — Goedgekeurd bij W. 30 maart 1900 (B.S. 30-31.VII.1900). □

Bibl.: -

- H. DE COCK, *Etudes sur la convention franco-belge du 8 juillet 1899 (titre premier)*, Paris, Rousseau, 1912, 246 p.
P. DE PAEPE, *Etudes sur la compétence civile à l'égard des étrangers avec un exposé sommaire de la loi qui leur est applicable et mises en rapport avec la Convention franco-belge du 8 juillet 1899*, Bruxelles/Paris, Bruylant/Marescq, I, 1900, 458 p. et II, 1902, 502 p.
M. FALLON en H. BORN, "Chronique de jurisprudence. Droit judiciaire international (1978-1982)", *J.T.*, 1983, (197), 210-211 en 495.
M. FALLON en H. BORN, "Chronique de jurisprudence. Droit judiciaire international (1983-1985)", *J.T.*, 1987, (457), 480.
M. FALLON en H. BORN, "Chronique de jurisprudence. Droit judiciaire international (1986-1990)", *J.T.*, 1992,(425), 425-426.
H. BORN, M. FALLON en J.-L. VAN BOXSTAEL, *Droit judiciaire international. Chronique de jurisprudence (1991-1998)*, Larcier, 2001, 504-514.
R. VANDER ELST en M. WESER, *Droit international privé belge et droit conventionnel international. II. Conflits de juridictions*, door M. WESER en P. JENARD, Bruylant, 1985, 340-372.
R. VANDER ELST, « Réciprocité franco-belge », *J.T.*, 1981, 558.
N. WATTÉ, « La Convention franco-belge du 8 juillet 1899 sur la compétence judiciaire et l'exécution », *Juriscl. dr. international*, Fasc. 591, Ed. Techniques, 1990, 35 blz.
M. WESER, *Traité franco-belge du 8 juillet 1899. Etude critique à la lumière des jurisprudences française et belge comparées, avec propositions de réforme*, Sirey/Larcier, 1950, 395 p.

Comm.: De bepalingen van de Brussel I Verordening primeren op de bepalingen van het Belgisch-Frans Verdrag (art. 69 Brussel I-Vo), behoudens voor de geschillen waarop de verordening niet van toepassing is (art. 70 lid 1 Brussel I-Vo). In deze bundel zal slechts rechtspraak worden opgenomen die voor de huidige praktijk relevant is. Voor oudere rechtspraak wordt naar de aangehaalde literatuur verwezen. Het Belgisch-Frans Verdrag is vooral relevant voor de aangelegenheden die uit het toepassingsgebied van de Brussel I-Verordening worden uitgesloten en met name de staat van personen, de bekwaamheid van natuurlijke personen, het huwelijksvermogensrecht en het erfrecht (in dit verband zie art. 7 van het Verdrag).

Rspr.

- Hoewel het Verdrag dit niet uitdrukkelijk bepaalt, volgt uit de tekst en de geest ervan dat het op geschillen m.b.t. zowel natuurlijke als rechtspersonen kan worden toegepast.
Brussel, 4 juni 1973, *R.P.S.*, 1973, 292, noot M. VERWILGHEN.
- De bepalingen van het verdrag dienen autonoom te worden geïnterpreteerd, zonder verwijzing naar het recht van een van de Verdragstaaten.
Brussel, 18 juni 1996, *T.B.H.*, 1997, 312.
- Het is van geen belang te onderzoeken of partijen in het geschil de bevoegdheid van de Belgische rechtbanken al dan niet aanvaard hebben, nu de internationale bevoegdheid van openbare orde is en aldus niet het voorwerp kan uitmaken van een akkoord tussen partijen.
Luik, 9 mei 1923, *Pas.*, 1923, II, 135.
- Het Verdrag kan toepassing vinden op geschillen tussen France onderdanen of tussen France onderdanen en onderdanen uit derde landen die voor de Belgische rechtbanken worden gebracht.
Arbeidshof Brussel, 4 juli 1973, *J.T.*, 1973, 553.
Comm. : over de toepassing van het verdrag op geschillen waarbij een van de partijen een onderdaan is uit een derde staat, zie H. BORN, M. FALLON en J.-L. VAN BOXSTAEL, *Droit judiciaire international. Chronique de jurisprudence (1991-1998)*, Larcier, 2001, nr. 252 en F. RIGAUX en M. FALLON, *Droit international privé*, Larcier, 2005, 401, nr. 9.43.
- Het Belgisch-Frans verdrag kan toepassing vinden ook indien alle bij het geschil betrokken partijen Franse onderdanen zijn.
Rb. Nijvel, 6 juni 1995, *Div.*, 1996/4, 55. Zie ook in dezelfde zin, Rb. Brussel, 5 nov. 1986, *J.T.*, 1987, 12, noot D. STERCKX en Brussel, 16 mei 1988, *Rev.*
- Voor de toepassing van het Verdrag dient men rekening te houden met de nationaliteit die beide partijen bezitten op het ogenblik dat de procedure wordt ingeleid. Het feit dat een der partijen tijdens de echtscheidingsprocedure, de Belgische nationaliteit herverworven heeft, is niet relevant nu de bevoegdheid *ratione loci* op het ogenblik van de inleiding van de procedure moet worden beoordeeld.
Brussel, 30 maart 1983, *Pas.*, 1983, II, 82.
- Het Verdrag is niet relevant om de internationale bevoegdheid van de Belgische rechtbank te beoordelen indien alle bij het geschil betrokken partijen de Franse nationaliteit bezitten. Het Verdrag is slechts relevant in geschillen tussen Belgische en Franse onderdanen.
Jeugdbr. Brussel, 6 maart 1986, *J.T.*, 1986, 439.

TITEL I

VAN DE BEVOEGDHEID

Art. 1. § 1. In burgerlijke zaken en in zake koophandel, gelden, voor de Belgen in Frankrijk en voor de Fransen in België, dezelfde regelen van bevoegdheid als voor de landgenooten.

§ 2. In Frankrijk mogen de Belgen echter, op grond van artikel 14 van het Burgerlijk Wetboek, geen andere vreemdelingen voor de Franse rechtbanken betrekken, tenzij zij door de Franse Regering ertoe gemachtigd zijn zich metterwoon in Frankrijk te vestigen, en enkel zolang zij daar verblijf houden.

§ 3. Artikel 15 van het Burgerlijk Wetboek is niet meer van toepassing op de betrekkingen tussen Fransen en Belgen.

1. Beginsel van gelijkstelling

Rspr.

- Het Verdrag is gebaseerd op de gelijkstelling van Belgische en Franse onderdanen voor de toepassing van de in elk land van kracht zijnde bevoegdheidsregels. Het Verdrag is niet gesteund op de gelijkstelling van de grondgebieden van de Verdragstaten. Om te oordelen of de Belgische rechtbanken bevoegd zijn om kennis te nemen van een vordering tot opheffing van een in België verrichte derdenbeslag gericht tegen een Fransman met woonplaats in Frankrijk, dient derhalve toepassing te worden gemaakt van de relevante Belgische bevoegdheidsregels.
Cass., 29 okt. 1970, *J.T.*, 1971, 57.

- In burgerlijke en handelszaken worden Belgen in Frankrijk en Franse in België aan dezelfde regels onderworpen dan de onderdanen.
Bergen, 13 april 1993, *Rev. trim. dr. fam.*, 1994, 525.

- Krachtens het gelijkstellingsbeginsel van artikel 1 worden Fransen in België aan dezelfde regels onderworpen als de eigen onderdanen. Hieruit vloeit voort dat de Belgische rechtbanken toepassing moeten maken van hun eigen bevoegdheidsregels indien ze van een vordering gevat worden ingesteld door een Belgische onderdaan, tegen een Fransman.
Rb. Luik, 3 okt. 1985, *Jur. Liège*, 1986, 145; Antwerpen, 31 okt. 1978, *T. Not.*, 1979 50.

- De Fransen worden in België aan dezelfde regels onderworpen als de Belgen. Krachtens dit beginsel worden de regels van intern territoriale bevoegdheid uitgebreid en toegepast om de internationale bevoegdheid te beoordelen.
Brussel, 19 sept. 1995, *Div. Act.*, 1996, 57.

- Het fundamenteel beginsel waarop het Belgisch-Frans verdrag steunt, is dat Franse onderdanen in België op dezelfde manier worden behandeld als eigen onderdanen. Hieruit volgt dat de exorbitante bevoegdheidsregels van het Belgisch recht en in het bijzonder artikel 15 BW en artikel 638 Ger.W. geen toepassing meer kunnen vinden.
Rb. Nijvel, 6 juni 1995, *Div.*, 1996/4, 55. Zie ook in dezelfde zin, Rb. Brussel, 5 nov. 1986, *J.T.*, 1987, 12, noot D. STERCKX en Brussel, 16 mei 1988, *Rev. not. b.* 1988, 423.

- Artikel 1 van het Verdrag heeft als gevolg dat de Franse onderdanen in België aan dezelfde regels onderworpen worden als de Belgen. Hieruit volgt dat de interne territoriale bevoegdheidsregels eveneens toepassing vinden op geschillen tussen Franse onderdanen die in België worden gebracht. Om te oordelen of Belgische rechtbanken internationaal bevoegd zijn om kennis te nemen van een vordering tussen twee Franse onderdanen, dient men derhalve de interne bevoegdheidsregel van het Gerechtelijk Wetboek toe te passen.
Brussel, 30 maart 1983, *Pas.*, 1983, II, 82.

- Krachtens artikel 1 van het Verdrag gelden in burgerlijke zaken voor de Fransen in België dezelfde bevoegdheidsregels als voor de Belgen. De rechtbank maakt daarom toepassing van de Belgische regels van intern territoriale bevoegdheid om te oordelen of het bevoegd is om van de vordering kennis te nemen.
Rb. Hasselt, 25 nov. 1997, *Limb. Rechts.*, 1998 38.

- In Belgische-Franse verhoudingen dient toepassing te worden gemaakt van het Frans-Belgisch verdrag. Wanneer Belgische rechtbanken van een vordering gevat worden, gericht tegen Franse onderdanen, dient toepassing te worden gemaakt van de Belgische regels van interne territoriale bevoegdheid. Hieruit volgt dat wanneer een vordering wordt ingesteld die de privaatrechtelijke situatie van een kind betreft, toepassing dient te worden gemaakt van artikel 44 van de Wet van 8 april 1965.
Bergen, 13 april 1993, *Rev. trim. dr. fam.*, 1994, 525; *J.D.J.*, 1993, nr. 127, 19, noot C. LARDON en J.-F. SERVAIS.; Jeugdbr. Brussel, 26 juni 1978, *Rev. trim. dr. fam.*, 1978, 378.

2. Uitsluiting van art. 14 Franse B.W.

- Nu Frankrijk artikel 14 Franse B.W. niet heeft afgeschaft, terwijl deze bepaling in België afgeschaft is geweest, volgt dat de hoedanigheid van Belg bij het inleiden van een echtscheidingsvordering niet volstaat om de bevoegdheid van Belgische rechtbanken te steunen, terwijl de omstandigheid dat een van de partijen de Franse nationaliteit bezit, de bevoegdheid van de Franse rechtbanken kan rechtvaardigen wanneer ze van een vordering gericht tegen een Belg gevat zijn, die buiten Frankrijk woont of gevestigd is.
Rb. Brussel, 22 mei 1981, *J.T.*, 1981, 520; *Rev. trim. dr. fam.*, 1982, 65.

Comm. : de rechtsleer neemt overegend aan dat de toepassing van art. 14 Franse B.W. door het verdrag uitgesloten wordt (zie N. WATTÉ, « La Convention franco-belge du 8 juillet 1899 sur la compétence judiciaire et l'exécution », *Jurisl. dr. international*, Fasc. 591, Ed. Techniques, 1990, 35 nr. 48 en de aangehaalde rechtsleer). De uitsluiting geldt evenwel niet indien de Belg in een derde staat (bijv. Nederland) gedomicilieerd is.

3. Uitsluiting van art. 15 Franse B.W.

- Artikel 15 B.W. blijft van toepassing in geschillen tussen onderdanen van een Verdragstaat. Het kan derhalve toegepast worden in een geschil tussen twee Franse onderdanen voor de Franse rechter, ook indien de twee partijen in België gedomicilieerd zijn. Versailles, 10 feb. 1983, *Gaz. Pal.*, 1984, I, somm. 35.

Art. 2. Zoo de verweerder in België of in Frankrijk noch woonplaats noch verblijfplaats heeft, kan de Fransche of Belgische eischer het geschil brengen voor den rechter van de plaats waar de verbintenis is ontstaan of waar zij werd of moet worden ten uitvoer gebracht.

In Frankrijk behouden de Belgen de rechten die hun, in zake koophandel, zijn toegekend bij artikel 420 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, zoolang die bepaling van kracht blijft.

Comm. : De regel vervat in artikel 2 § 1 moet wijken voor artikel 5-1° Brussel I-Verordening en kan derhalve geen toepassing meer vinden indien de verweerder in een EU Lidstaat woonplaats heeft.

Art. 3. § 1. Wanneer, voor het ten uitvoer brengen van een akte, in een der Landen een woonplaats werd gekozen tot toekenning van rechterlijke bevoegdheid, zijn de rechters van de gekozen woonplaats alleen bevoegd om kennis te nemen van de geschillen betreffende die akte. Werd echter de woonplaats maar gekozen ten voordele van een der verdragsluitende Partijen, zo behoudt deze het recht de zaak voor elk anderen bevoegde rechter te brengen.

§ 2. Ieder industrieel of koopman, iedere burgerlijke vennootschap of vennootschap van koophandel van een der beide Landen, die in het andere Land een filiaal opricht, wordt aangemerkt voor het oordelen van al de geschillen betreffende de verrichtingen van de filiaal, woonst te kiezen in de plaats waar deze gevestigd is.

Rspr.

- Vermits het internationaal recht op het intern recht primeert, moet de regel van Belgisch recht, volgens welke het partijen verboden is van de bevoegdheid van artikel 627-9° Ger.W. af te wijken, wijken voor artikel 3 van het Verdrag. Partijen bij een arbeidsovereenkomst mogen derhalve ook voor het ontstaan van een geschil, afspraken over de bevoegde rechter maken.

Arbeidsh. Brussel, 4 juli 1973, *J.T.*, 1973, 553.

Comm. : De regel vervat in artikel 3 § 2 moet wijken voor artikel 5-5° Brussel I-Verordening en kan derhalve geen toepassing meer vinden.

Art. 4. § 1. Op aanvraag van een der partijen, verzenden de rechtbanken van de ene der verdragsluitende Staten de voor haar gebrachte geschillen voor de rechtbanken van het andere Land, wanneer die geschillen daar reeds aanhangig zijn of wanneer zij in verband staan met andere aan die rechtbanken onderworpen geschillen. Mogen enkel worden beschouwd als met elkander in verband te staan, de geschillen die van dezelfde oorzaak uitgaan of over dezelfde zaak handelen.

§ 2. De rechter, voor wie de oorspronkelijke eisch aanhangig is, neemt kennis van de eisen tot borgstelling en van de tegeneisen, tenzij hij uit hoofde van het onderwerp onbevoegd is.

Bibl. : -

R. BACCARA, "Litispendance et connexité dans la Convention franco-belge de 1899", *B.J.*, 1935, 33-43.
M. LIENARD-LIGNY, « Actions en divorce et litispendance internationale », *Div. Act.*, 1998, 93-96.

1. Aanhangigheid

Rspr.

- Er is geen aanhangigheid in de zin van artikel 4 wanneer de Belgische rechter gevat is van een vordering tot teruggave van een kind, terwijl de Franse rechter zich over de verblijfsregeling van het kind moet uitspreken, nu de rechter zich in het eerste geval slechts over een feitelijkheid moet uitspreken terwijl de Franse rechter zich meer algemeen over de verblijfplaats van het kind moet uitspreken.

Rb. Doornik (KG), 20 feb. 1981, *Rev. trim. dr. fam.*, 1982, 462, noot A. KOHL.

- Om te oordelen of er sprake is van aanhangigheid in de zin van artikel 4 dient men te kijken naar het voorwerp van beide vorderingen, om na te gaan of de voorwerpen identiek zijn. Indien de Franse en de Belgische rechter van een vordering tot echtscheiding gevat zijn en tegelijkertijd gevraagd worden om voorlopige maatregelen uit te spreken mbt de verblijfplaats van de echtgenoten, de verblijfsregeling van het kind en het bedrag van de alimentatieschuld, dient men te kijken naar het concrete voorwerp van de vordering tot toekenning van voorlopige maatregelen te kijken. Artikel 4 maakt geen onderscheid naargelang de nationaliteit van partijen.

Brussel, 30 okt. 1984, *Pas.*, 1985, II, 12.

- Om te oordelen of er sprake is van aanhangigheid in de zin van artikel 4 dient men te kijken naar het voorwerp van beide vorderingen, om na te gaan of de voorwerpen identiek zijn. Indien de Franse en de Belgische rechter van een vordering tot echtscheiding gevat zijn en tegelijkertijd gevraagd worden om voorlopige maatregelen uit te spreken mbt de verblijfplaats van de echtgenoten, de verblijfsregeling van het kind en het bedrag van de alimentatie, is er sprake van aanhangigheid.

Rb. Brussel (KG), 29 dec. 1993, *T.B.B.R.*, 1994, 262.

- Er is geen aanhangigheid in de zin van artikel 4 indien de vordering onder artikel 7 van het Verdrag valt, daar artikel 7 exclusieve bevoegdheid aan de rechter toekent van de plaats waar de nalatenschap opengevallen is.

Parijs, 18 nov. 1963, *Gaz. Pal.*, 1964, I, 262.

2. Samenhang

Rspr.

- Er is geen samenhang tussen twee vorderingen tot terugbetaling van geldsommen wanneer de eerste vordering, ingeleid voor de Franse rechtbanken, steunt op een contract van lastgeving tussen de gefailleerde vennootschap en een derde, terwijl de tweede vordering, ingeleid voor de Belgische rechtbanken, ertoe strekt toepassing te laten maken van de bijzondere wettelijke regels die de bekwaamheid van een vennootschap geplaatst onder gerechtelijk akkoord, te beperken.

Kh. Charleroi, 14 mei 1979, *Rev. rég. dr.*, 1979, 1060, noot H. BORN.

- Er is geen samenhang in de zin van artikel 4 van het Verdrag tussen enerzijds de vordering waarbij de grootouders een bezoekrecht t.a.v. hun kleinkind proberen af te dwingen en anderzijds de vordering waarbij de vader een bezoekrecht t.a.v. zijn kind probeert te bekomen, nu de eerste vordering op een natuurlijke verbintenis gesteund is die door de rechtspraak bevestigd wordt, doch geenszins met het ouderlijk gezag verbonden is, terwijl de tweede vordering uit het ouderlijk gezag van het vader voortvloeit. De twee vorderingen hebben een onderscheiden oorzaak en beogen niet dezelfde rechtsvolgen.

Rb. Nijvel, 22 juni 1982, *Rev. trim. dr. fam.*, 1983, 212.

Art. 5. De Belgische of Franse rechter, die bevoegd is om uitspraak te doen over den eis tot geldigverklaring of opheffing van een beslag, is eveneens bevoegd tot kennisneming van het bestaan der schuldvordering, tenzij hij uit hoofde van het onderwerp onbevoegd zij, en buiten het geval van aanhangigheid.

Rspr.

- Artikel 3, dat bevoegdheid aan de door partijen gekozen rechter toekent, doet geen afbreuk aan het bepaalde in artikel 5. De bevoegdheid van de rechter die over de opheffing van een beslag moet oordelen, om ook kennis te nemen van het bestaan van de schuldvordering, houdt slechts op te bestaan in geval van aanhangigheid of indien de rechter krachtens zijn nationaal recht over het bestaan van de vordering niet mag oordelen.
Cass., 22 april 1965, *J.T.*, 1965, 462.

- Nu krachtens artikel 1 van het verdrag voor Belgen in Frankrijk en voor Fransen in België dezelfde regels van bevoegdheid gelden als voor de landgenoten, dient men toepassing te maken van de Belgische regels van bevoegdheid om te oordelen of de Belgische rechtbanken bevoegd zijn om kennis te nemen van een vordering tot vanwaardeverklaring van een derden-beslag, gericht tegen een Franse ingezetene met woonplaats in Frankrijk. Vermits de beslagene partij geen bekende woon- of verblijfplaats in België heeft, moet de vordering worden gebracht voor de rechtbank van de plaats van het beslag.
Cass., 29 okt. 1970, *Pas.*, 1971, I, 189; *R.W.*, 1970-71, kol. 1463.

- Het Frans-Belgisch verdrag wijkt niet af van het *forum arresti* beginsel dat in het Belgisch recht onderschreven wordt. Artikel 5 van het Verdrag beoogt het forum arrest-beginsel te bevestigen. Krachtens dit beginsel wordt de bevoegdheid van de rechter, indien de beslagene in België noch woonplaats, noch verblijfplaats heeft, bepaald door de plaats van het beslag. Beslissend is derhalve de woonplaats van de derde beslagene.
Brussel, 24 maart 1969, *Pas.*, 1969, II, 143.

Art. 6. Alle geschillen betreffende de voogdij van minderjarigen of van onder curatele staande personen worden gebracht voor de rechter der plaats waar de voogdij is ontstaan.

Comm. : volgens de rechtsleer dient men onder de plaats waar de voogdij is ontstaan te begrijpen, de plaats waar de minderjarige gedomicileerd is (N. WATTÉ, « La Convention franco-belge du 8 juillet 1899 sur la compétence judiciaire et l'exécution », *Juriscl. dr. internationale*, Fasc. 591, Ed. Techniques, 1990, 17, nr. 68). Artikel 6 kan toepassing vinden niet alleen op geschillen betreffen de voogdij van minderjarigen doch ook op geëmancipeerde minderjarigen en op alle onbekwamen (N. WATTÉ, « La Convention franco-belge du 8 juillet 1899 sur la compétence judiciaire et l'exécution », *Juriscl. dr. internationale*, Fasc. 591, Ed. Techniques, 1990, 17, nr. 70 en de aangehaalde rechtsleer).

Art. 7. § 1. Worden, in elk Land, voor den rechter van de plaats, waar de erfenis openviel, gebracht de eisen tot erfenisvordering, de eisen tot verdeling en alle andere onder mede-erfgenamen tot aan de verdeling, de eisen tegen de uitvoerder van de uiterste wilsbeschikkingen, de eisen tot nietigverklaring of vernietiging van de verdeling en tot borgstelling voor de aandelen, de eisen van de begiftigden en van de schuldeisers tegen de erfgenamen of tegen een onder hen.

§ 2. In België is de bevoegdheid betreffende die eisen beperkt volgens artikel 47 van de wet van 25 maart 1876.

- Artikel 7 van het Verdrag is gesteund op het beginsel van de exclusieve bevoegdheid van een en enkele rechtbank om kennis te nemen van alle vorderingen ivm de nalatenschap. Deze bepaling kent bevoegdheid toe aan de rechtbank van de woonplaats van de overledene. Deze bevoegdheid geldt zowel voor de roerende als voor de onroerende goederen die van de nalatenschap deel uitmaken en waar deze goederen zich ook mogen bevinden. Krachtens artikel 110 BW valt de nalatenschap open op de woonplaats van de overledene. De woonplaats wordt door art. 102 BW als hoofdvestiging gedefinieerd. De Belgische rechtbanken hebben aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van een vordering tot vereffening en verdeling met betrekking tot een onroerend goed gelegen in België wanneer blijkt dat de overledene in Frankrijk woonde. De omstandigheid dat de vordering krachtens de relevante verwijzingsregel aan het Belgisch recht onderworpen is, vermag hieraan geen afbreuk te doen.
Rb. Brussel, 17 dec. 1998, *J.T.*, 1999, 608.

- De Belgische rechter kan kennis nemen van een vordering tot omzetting van een vruchtgebruik wanneer het vruchtgebruik op onroerende goederen slaat die in België gelegen zijn.

Rb. Aarten, 2 april 1999, *J.T.*, 1999, 607.

Comm. : deze uitspraak is niet verdragsconform (zie eveneens Rb. Brussel, 15 mei 1974, *J.T.*, 1974, 622). De ligging van de onroerende goederen is onder artikel 7 niet relevant. Slechts relevant is de woonplaats van de overledene. Zie de kritische opmerkingen van H. BORN, M. FALLON en J.-L. VAN BOXSTAELE, *Droit judiciaire international. Chronique de jurisprudence (1991-1998)*, Larcier, 2001, 511, nr. 254.

- Wanneer de erfflater ten tijde van zijn overlijden in België woonachtig was, is de Belgische rechtbank op grond van art. 7, par. 1 van het verdrag bevoegd om de vereffening en verdeling van de erfboedel te bevelen, ook indien bepaalde onroerende goederen die van de nalatenschap deel uitmaken, in Frankrijk zijn gelegen. Een uitspraak van een Belgische rechter zal in Frankrijk slechts kunnen worden uitgevoerd nadat het aldaar uitvoerbaar verklaard wordt nu de Belgische rechter niet bevoegd is om de noodzakelijke uitvoeringsmaatregelen te bevelen m.b.t. de verkoop van het in Frankrijk gelegen kasteel.

Antwerpen 9 februari 1998 *RW* 1998-99, 440 ; *T.Not.* 1998, 310, noot F. BOUCKAERT ("De internationale bevoegdheid van de Belgische rechter inzake nalatenschappen").

- Artikel 7 van het Verdrag beoogt te garanderen dat een enkele rechtbank bevoegd is om zich over de hele nalatenschap uit te spreken. Nu de nalatenschap in Frankrijk opengevallen is, alwaar de overledene woonachtig was, zijn de Belgische rechtbanken onbevoegd om kennis te nemen van een vordering tot aflevering van een legaat, ook al slaat deze vordering op bepaalde onroerende goederen die zich in België bevinden.

Luik, 9 mei 1923, *Pas.*, 1923, II, 135.

Art. 8. § 1. De rechtbank van de woonplaats van een Belgische of Franse koopman in het ene of andere der beide Landen is alleen bevoegd om de failliet van die koopman te verklaren. Voor Franse of Belgische vennootschappen van koophandel, wier maatschappelijke zetel in een der beide Landen is gevestigd, is de bevoegde rechtbank de rechtbank van die maatschappelijke zetel.

De kooplieden der beide natiën, wier woonplaats noch in België, noch in Frankrijk is, kunnen niettemin in een der beide Landen failliet verklaard worden, zo zij er een gesticht van koophandel bezitten. In dat geval, is de bevoegde rechtbank de rechtbank van de plaats, waar dat gesticht bestaat.

§ 2. De uitwerking van de in een van beide Landen door de rechtbank die volgens de voorgaande regelen bevoegd is verklaarde failliet strekt zich uit op het grondgebied van het andere Land. Derhalve kan de curator alle maatregelen tot behoudenis of beheer nemen, en alle rechtsvorderingen uitoefenen als vertegenwoordiger van den gefailleerde of van den boedel. Tot daden van uitvoering kan hij echter maar overgaan, voor zover het vonnis, krachtens hetwelk hij handelt, overeenkomstig de regelen gesteld bij onderstaande Titel II, bekleed is met de uitvoerbaarverklaring. Het vonnis tot bekrachtiging van het verdrag, uitgesproken in een der beide Landen zal in het andere Land kracht van gewijsde hebben en er uitvoerbaar zijn volgens de bepalingen van denzelfde Titel II.

§ 3. Wanneer in de in een van beide Landen verklaarde failliet eene filiaal of een gesticht in het andere Land gevestigd, begrepen is, worden de formaliteiten van openbaarheid, die door de wetgeving van laatstvermeld Land vereist zijn, ter naastigheid van de curator, vervuld ter plaatse waar die filiaal of dat gesticht is gevestigd.

§ 4. De uitwerking van de schorsingen, verdragen tot voorkoming der failliet of rechterlijke zakenvereffening, ingericht door de rechtbank van de woonplaats van de schuldenaar in een der beide Staten, strekken zich in de mate en onder de voorwaarden als hierboven bepaald uit op het grondgebied van de anderen Staat.

Bibl. : -

M. DUSSEAUX, "La faillite des succursales. Compétence internationale des tribunaux belges et français. Projets européens", *Mélanges Jean Pardon* 1997, 273-300.

V. MARQUETTE, "La faillite internationale : observations sur l'application du traité franco-belge du 8 juillet 1899", *T.B.H.*, 1997, 314-320.

V. MARQUETTE, "La notion de domicile des personnes physiques et morales en droit international privé", *T.B.H.*, 2003, 141-143.

D. MATRAY, "L'arrêt du 18 février 1999, la compétence en matière de faillite internationale dans les relations franco-belges et la devise des mousquetaires : une pour tous et tous pour une?", noot onder Cass., 18 februari 1999, *RCJB*, 2002, 310-375, in het bijz. blz. 355-375.

N. WATTÉ en V. MARQUETTE, "La faillite dans les relations franco-belges », *T.B.B.R.*, 2001, 96-104.

Comm. : Sedert de inwerkingtreding van de Europese insolventieverordening (Verordening Nr. 1346/2000 van 29 mei 2000) heeft artikel 8 haar bestaansreden verloren en kan deze bepaling geen toepassing meer vinden.

Art. 9. De voorlopige maatregelen of de maatregelen tot behoudenis ingesteld door de Franse en de Belgische wetgeving kunnen, in dringende gevallen, worden gevorderd van de overheid in elk der beide Landen, om het even welke rechter bevoegd is om van de grond der zaak kennis te nemen.

Rspr. :

- De Belgische rechter mag op grond van artikel 9 een deskundige aanstellen met als opdracht een kind, dat samen met zijn moeder in België verblijft, te onderzoeken, zelfs indien een vordering tot echtscheiding tussen de echtgenoten reeds aanhangig is voor een Franse rechtbank. Er is hoogdringendheid nu blijkt dat het kind bepaalde gedragsstoornissen vertoont. Nu het kind in België verblijft, is het in het belang van het kind dat het onderzoek in België wordt gevoerd.

Rb. Brussel (KG), 9 juni 1992, *T.B.B.R.*, 1994, 154.

- Krachtens artikel 9 mag een Belgische rechter voorlopige maatregelen bevelen ook indien de Belgische rechtbanken onbevoegd zijn om kennis te nemen van de eigenlijke echtscheiding. Er is hoogdringendheid indien de gevraagde maatregelen de verblijfplaats van een kind betreffen.

Brussel, 30 okt. 1984, *Pas.*, 1985, II, 12.

- Krachtens artikel 9 mag een Belgische rechter de teruggave van een kind bevelen, dat aan de vader onttrokken werd, ook indien de moeder in Frankrijk een vordering heeft ingediend i.v.m. de verblijfsregeling van het kind en ook indien blijkt dat de Franse rechtbanken ten gronde bevoegd zijn.

Rb. Doornik, 20 feb. 1981, *Rev. trim. dr. fam.*, 1982, 462, noot A. KOHL.

- Er is hoogdringendheid in de zin van artikel 9 om voorlopige maatregelen te gelasten, wanneer blijkt dat de Franse rechter, die van een vordering tot echtscheiding gevat is, zich onbevoegd verklaard heeft en aldus geen voorlopige maatregelen heeft uitgesproken en er geen enkele andere vordering voor een Franse rechtbank aanhangig is.

Rb. Brussel (KG), 17 februari 1994, *TBBR*, 1994, 264; *JLMB*, 1995, 1185.

- Er is geen hoogdringendheid om maatregelen tav kinderen te treffen indien blijkt dat een Franse rechtbank zich over het lot van de kinderen reeds ontfemd heeft. Dit geldt ook indien tegen de beslissing van de Franse rechtbank hoger beroep ingesteld werd, nu de Franse beslissing haar gevolgen blijft sorteren totdat de beslissing in beroep hervormd wordt.

Rb. Brussel (KG), 29 dec. 1993, *T.B.B.R.*, 1994, 262.

- Er is geen hoogdringendheid om zich over de verblijfplaats van kinderen uit te spreken, indien blijkt dat de kinderen krachtens een beslissing van een Franse rechter op een voorlopige basis reeds aan de eisende partij toevertrouwd zijn in afwachting van een sociaal onderzoek.

Luik, 23 maart 1981, *Rev. trim. dr. fam.*, 1982, 450.

- In het systeem van het Frans-Belgisch verdrag, is de bevoegdheid van de rechter die zich over voorlopige en bewarende maatregelen uitspreekt, onafhankelijk van de eventuele bevoegdheid ten gronde. Om voorlopige of bewarende maatregelen te kunnen uitspreken, is wel hoogdringendheid vereist. Er is geen hoogdringendheid indien een moeder de rechtbank verzoekt om twee van haar vijf kinderen voorlopig aan haar toe te vertrouwen wanneer blijkt dat een Franse rechter zich algemeen over het ouderlijk gezag reeds uitgesproken heeft, de kinderen aan de vader heeft toevertrouwd en de kinderen geen sonmiddellijk risico lopen.

Rb. Brussel, 14 feb. 1969, *Pas.*, 1969, III, 106.

Bibl. : -

N. JANSSENS, "De internationale rechtsmacht van de voorzitter in kort geding", *P. & B.*, 1993, 197-209.

J.-F. VAN DROOGHENBROECK, "Les compétences internationale et territoriale du juge du provisoire", in *Les mesures provisoires en droit belge, français et italien. Etude de droit comparé*, J. Van Compernelle et al. (ed.), Bruylant, 1998, 475-532.

Art. 10. Voor al de gevallen, waarin deze Overeenkomst geen regelen van gemeenschappelijke bevoegdheid stelt, is, in elk Land, de bevoegdheid geregeld door de eigen wetgeving.

Rspr. :

- Het verdrag tussen België en Frankrijk bevat geen bijzondere bevoegdheidsregel die toepassing kunnen vinden op de vordering tot ontbinding van een overeenkomst tot verkoop van een onroerend goed gelegen in Frankrijk. Uit de combinatie van art. 1 en artikel 10 van het Verdrag volgt derhalve dat indien er geen specifieke bevoegdheidsregel van het verdrag relevant is, toepassing moet worden gemaakt van de interne bevoegdheidsregels van het betrokken land.

Antwerpen, 31 okt. 1978, *Tijd. Not.*, 1979, 49.

- Krachtens artikel 10 kan een Belgische rechter toepassing maken van de eigen Belgische bevoegdheidsregels op een geschil waarop het Belgisch-Frans verdrag toepassing vindt indien blijkt dat het Verdrag geen gemeenschappelijke regel invoert. De nationale bevoegdheidsregels die door artikel 10 geïmporteerd worden, zijn de regels van intern territoriale bevoegdheid en niet de regels van internationale bevoegdheid.

Rb. Luik, 3 okt. 1985, *Jur. Liège*, 1986, 145.

- Krachtens artikel 10 van het Verdrag dient men, indien het Verdrag geen gemeenschappelijke bevoegdheidsregels invoert, toepassing te maken van de regels eigen aan elk Verdragstaat.

Rb. Nijvel, 6 juni 1995, *Div.*, 1996/4, 55. Zie ook in dezelfde zin, Rb. Brussel, 5 nov. 1986, *J.T.*, 1987, 12, noot D. STERCKX en Brussel, 16 mei 1988, *Rev.*

TITEL II

VAN HET GEZAG EN DE UITVOERING DER RECHTELIJKE BESLUITEN, DER SCHEIDSRECHTERLIJKE UITSPRAKEN EN DER RECHTSGELDIGE AKTEN

Art. 11. De besluiten der hoven en rechtbanken, uitgesproken in burgerlijke zaken of in zake koophandel in een der beide Staten, hebben in den andere Staat gezag van gewijsde, zoo zij de volgende voorwaarden in zich verenigen:

1° Dat het besluit niets behelst dat in strijd is met de openbare orde of met de begrippen van gemeen recht van het Land waar het ingeroepen wordt;

2° Dat het, volgens de wet van het Land, waar het uitgesproken werd, kracht van gewijsde heeft verkregen;

3° Dat, volgens dezelfde wet, het daarvan ingediende afschrift de voorwaarden in zich verenigt die voor zijne rechtsgeldigheid nodig zijn;

4° Dat de partijen wettiglijk werden gedagvaard, vertegenwoordigd of achterblijvend werden verklaard;

5° Dat de door de Overeenkomst voor beide Landen gemeenschappelijk gemaakte regelen van bevoegdheid niet werden miskend.

- Het komt aan de partij die de erkenning dan wel tenuitvoerlegging van een vreemde beslissing nastreeft toe te bewijzen dat de door het Verdrag gestelde voorwaarden vervuld zijn. De partij die hiervoor de nodige feiten heeft aangevoerd, is evenwel slechts gehouden deze feiten te bewijzen indien de tegenpartij de feiten betwist.

Cass. fr., 3 juni 1969, *J.D.I.*, 1970, 317, noot P.H. KAHN.

- Krachtens artikel 11 van het verdrag hebben beslissingen uitgesproken in de andre Verdragstaat in België gezag van gewijsde indien ze aan de vereisten van deze bepaling voldoen. Moet worden verbroken de beslissing die niet nagaat of aan de voorwaarden van artikel 11 voldaan is vooraleer een buitenlandse beslissing, waarbij een schuldvordering tot het passief toegelaten wordt, gezag van gewijsde te geven.

Cass., 11 februari 2000, *JLMB*, 2001, 477, noot A. KOHL ("De la reconnaissance des décisions rendues en matière de faillite par une juridiction étrangère").

- Aan een Franse beslissing komt dezelfde bindende kracht als welke ze in het land vna herkomst heeft. Beslissingen die aan de voorwaarden van artikel 1 voldoen, hebben gezag van gewijsde.

Antwerpen, 23 juni 2003, *R.H.A.*, 2003, 368.

- De veroordeling van de meester van de zaak en de hieruit voortvloeiende uitbreiding van het faillissement lastens de handelaar-zaakvoerder moet worden gezien als een vordering die haar oorsprong in het faillissement van de vennootschap vindt. Deze veroordeling is geen autonome vordering. Nu de Franse rechter bevoegd was om het faillissement uit te spreken, was hij krachtens het verdrag ook bevoegd om kennis te nemen van de vorderingen die hun oorsprong in het faillissement vinden.

Gent, 6 mei 1997, *T.B.B.R.*, 2001, 93, noot N. WATTÉ en V. MARQUETTE;

- De rechter die uitspraak doet over het verlenen van het exequatur uitspraak doet, heeft niet de bevoegdheid om de buitenlandse beslissing te wijzigen. De exequaturrechter kan krachtens het verdrag geen kennis nemen van de grond van de betwisting. Om voor exequatur onder het verdrag in aanmerking te komen, volstaat het dat de Franse beslissing in Frankrijk uitvoerbaar is, niettegenstaande het ingestelde rechtsmiddel. Het exequatur kan worden verleend hoewel tegen de beslissing in Frankrijk hoger beroep werd ingesteld. Nu de Franse beslissing beantwoordt aan een regeling van het omgangsrecht zoals hier in België zou worden opgelegd, is er geen sprake van strijdigheid met de openbare orde.

Antwerpen, 12 jan. 1998, *A.J.T.*, 1998-99, 104.

- Om te oordelen of de Franse rechtbanken, die de echtscheiding tussen een Franse vrouw en een Belgische man uitgesproken hebben, hiervoor bevoegd waren op grond van het Frans-Belgisch verdrag, dient men rekening te houden met de Franse bevoegdheidsregels

Brussel, 2 maart 1984, *Rev. not. b.*, 1984, 532.

- Wanneer een partij die in België verblijft, aldaar het gedinginleidend stuk ontvangt door toedoen van een gerechtsdeurwaarderexploot en aldus gevraagd wordt om voor een Franse rechtbank te verschijnen, en deze partij daarna verhuist zonder de Franse rechtbank, noch de tegenpartij hiervan op de hoogte te brengen, kan deze partij geen argument putten uit het feit dat ze later de beslissing niet ontvangen heeft. De niet-naleving van de rechten van verdediging kan in die omstandigheden geen reden zijn om de buitenlandse beslissing niet te erkennen.

Brussel, 2 maart 1984, *Rev. not. b.*, 1984, 532.

- De beslissing waarbij een Franse rechtbank de echtscheiding tussen een Franse vrouw en een Belgische man uitgesproken heeft, wordt in België niet erkend indien de echtgenoten zich verzoend hebben voor het verstrijken van de termijnen voor het uitoefenen van de rechtsmiddelen zodat de beslissing niet in kracht van gewijsde is kunnen gaan.

Brussel, 2 maart 1984, *Rev. not. b.*, 1984, 532.

- Beslissingen die veroordelingen behelzen tot betaling van sociale zekereidsbijdragen zijn geen beslissingen in 'burgerlijke en handelszaken' in de zin van art. 11 van het Verdrag. Deze beslissingen zijn overwegend van publiekrechtelijke aard omdat de verplichting om dergelijke bijdragen te betalen niet uit privaatrechtelijke betrekkingen tussen schuldeiser en schuldenaar voortvloeit, doch uit de wet die het bedrag ervan bepaalt, ze verplicht oplegt onder strafrechtelijke sancties om te worden besteed aan de werking van een openbare dienst en tot inning waarvan zij uitzonderingsprocedures instelt. De omstandigheid dat de instantie die in Frankrijk belast is deze bijdragen te innen, een priverechtelijke instantie is, verandert daar niets aan, vermits deze instantie deze opdracht slechts vervult als beheerder van een openbare dienst.

Brussel, 18 dec. 1973, *Pas.*, 1974, II, 62.

- Om te oordelen of een beslissing voor exequatur onder het Frans-Belgisch verdrag in aanmerking komt, is het niet beslissend of de beslissing door een strafgerecht uitgesproken werd. Welke rechtcollege de beslissing uitgesproken heeft, is niet relevant. Relevant is de inhoud van de beslissing. Er is geen enkele reden om beslissingen die zich over de burgerlijke vordering uitspreken, van de toepassing van het verdrag uit te sluiten
Rb. Brussel, 18 dec. 1970, *J.T.*, 1971, 183.

- De exequaturrechter kan de grond van de zaak niet herzien. Het komt derhalve de exequaturrechter niet toe om te oordeelen of de door de buitenlandse rechter gevolgde redenering foutief is.
Rb. Brussel, 18 dec. 1970, *J.T.*, 1971, 183.

- De weigeringsgronden die in artikel 11 van het Verdrag worden opgesomd, zijn niet alleen relevant om te oordelen of een buitenlandse beslissing voor exequatur in aanmerking komt, doch ook wanneer de vraag zich stelt of een Franse beslissing in België gezag van gewijsde heeft.
Luik, 8 juli 1948, *Jur. Liège*, 1948-49, 26.

- De exequaturrechter kan geen rekening houden met externe elementen bij het beoordelen van een buitenlandse beslissing. Het is in het bijzonder niet mogelijk om compensatie toe te kennen tussen de in de buitenlandse beslissing vastgestelde schuld en een andere schuldvordering die niet uit de beslissing blijkt. De exequaturrechter kan evenwel een respijtermijn toekennen, in toepassing van art. 1244 BW. Hiermee wordt aan de buitenlandse beslissing niet geraakt, doch alleen aan de modaliteiten van de uitvoering ervan in België. Bovendien is art. 1244 een bepaling van openbare orde.
Rb. Brussel, 18 dec. 1970, *J.T.*, 1971, 183.

- De openbare orde verzet er zich tegen dat een Belgische beslissing in Frankrijk erkend of tenuitvoergelegd wordt indien blijkt dat een Franse rechtbank zich over hetzelfde geschil reeds ook heeft uitgesproken. Het feit dat de beslissing uitgesproken in Frankrijk, een verstekbeslissing is, verandert hier niets aan. Het is eveneens niet relevant dat de Franse beslissing nog niet in gezag van gewijsde was gegaan.
Cass. fr., 23 maart 1936, *Rev. crit. dr. int. priv.*, 1937, 198.

- De openbare orde verzet zich tegen de erkenning in België van een beslissing uitgesproken in Frankrijk indien blijkt dat deze beslissing strijdig is met een in België tussen dezelfde partijen uitgesproken beslissing. Er is sprake van strijdigheid tussen de beslissingen wanneer een rechter in België de echtgenoten gemachtigd heeft om afzonderlijk te leven terwijl de Franse rechter de echtscheiding uitspreekt lastens de echtgenote omdat deze laatste de echtelijke verblijfplaats verlaten heeft.
Luik, 8 juli 1948, *Jur. Liège*, 1948-49, 26.

- De openbare orde verzet zich tegen de erkenning in België van een beslissing uitgesproken in Frankrijk indien blijkt dat deze beslissing slechts is kunnen totstandkomen doordat een partij bepaalde feiten aan de Franse rechter verzwegen heeft. Een dergelijke beslissing is met fraude behept.
Luik, 8 juli 1948, *Jur. Liège*, 1948-49, 26.

- Om voor exequatur onder het Frans-Belgisch verdrag in aanmerking te komen, volstaat dat een buitenlandse beslissing 'uitvoerbaar' is, niet dat het in kracht van gewijsde is gegaan. Nu de Belgische beslissing uitvoerbaar bij voorraad is niettegenstaande elk verhaal of borgstelling, kan het exequatur worden toegekend. De exequaturrechter dient evenwel na te gaan of de vermelding dat de buitenlandse beslissing uitvoerbaar bij voorraad is, niet het gevolg van een fout is en of de beslissing in beroep niet hervormd werd.
Parijs, 6 april 1979, *J.T.*, 1980, 156.

- Indien blijkt dat aan de door het Verdrag weerhouden weigeringsgronden slechts ten dele voldaan wordt, kan de exequaturrechter een exequatur verlenen slechts een voor gedeelte van de buitenlandse beslissing.
Cass., 6 juni 1907, *Rev. dr. int. priv. dr. pén. Int.*, 1908, 294.

Art. 12. De in een der beide Staten uitgesproken besluiten van hoven en rechtbanken kunnen in de andere Staat ten uitvoer worden gebracht, zowel op de roerende als op de onroerende goederen, nadat zij er uitvoerbaar werden verklaard. De in Frankrijk uitvoerbaar gemaakte Belgische besluiten zullen er geen aanleiding geven tot rechterlijke pandneming.

De uitvoerbaarverklaring wordt verleend door de burgerlijke rechtbank van de plaats, waar de tenuitvoerlegging moet worden voortgezet. Zij heeft uitwerking in de gehele uitgestrektheid van het grondgebied.

De rechtbank vóór dewelke de vraag tot tenuitvoerlegging is gebracht beslist als in zake van korte, dringende behandeling. Haar onderzoek strekt zich enkel uit tot de punten, in het vorig artikel opgesomd.

Bibl. : -

R. VAN DER ELST, "Les aspects internationaux du droit de l'exécution selon le Code judiciaire et les traités bilatéraux conclus par la Belgique", *Les voies conservatoires et d'exécution. Bilans et perspectives*, A. FETTWEIS et al. (eds.), Ed. Jeune Barreau de Bruxelles, 1982, 247-259.

Art. 13. Bij het verlenen van de uitvoerbaarverklaring, beveelt de rechter, zo daartoe aanleiding bestaat, de nodige maatregelen opdat aan het buitenslands uitgesproken besluit dezelfde openbaarheid worde gegeven alsof het uitgesproken ware geworden in het gebied waar het uitvoerbaar is gemaakt.

Art. 14. Tegen het vonnis, dat beslist over de vraag tot uitvoerbaarverklaring kan geen verzet worden aangeteekend. Binnen de vijftien dagen na de betekening aan de partij, kan het steeds bij wijze van beroep worden bestreden. Over het beroep wordt gevonnist als in zaken van korte behandeling en zonder rechtspleging.

Art. 15. De in een van beide Staten gedane scheidsrechterlijke uitspraken hebben in de andere Staat kracht van gewijsde, en kunnen er ten uitvoer worden gebracht, zoo zij voldoen aan de voorwaarden vereischt bij nrs 1, 2, 3 en 4 van artikel 11.

De uitvoerbaarverklaring wordt verleend door de voorzitter van de burgerlijke rechtbank van het arrondissement, waar de tenuitvoerlegging wordt voortgezet.

Bibl. : -

B. HANOTIAU en B. DUQUESNE, "L'exécution en Belgique des sentences arbitrales belges et étrangères", *J.T.*, 1997, 305-315.

Art. 16. De in een der beide Landen uitvoerbare rechtsgeldige akten kunnen in het andere Land uitvoerbaar worden verklaard door de voorzitter van de burgerlijke rechtbank van het arrondissement, waar de tenuitvoerlegging wordt gevraagd.

Die rechter onderzoekt of de akten de nodige voorwaarden in zich verenigen om rechtsgeldig te zijn in het Land, waar zij werden verleden en of de bepalingen waarvan de tenuitvoerlegging wordt voortgezet niets behelzen dat strijdig is met de openbare orde of met de begrippen van gemeen recht van het Land, waar de uitvoerbaarverklaring wordt gevorderd.

Art. 17. De in een der beide Landen verleende grondpanden hebben geen uitwerking ten aanzien van de in het andere Land gelegen onroerende goederen, dan wanneer de akten, die er de bepaling van behelzen, uitvoerbaar zijn gemaakt door de voorzitter van de burgerlijke rechtbank, op wiens rechtsgebied de goederen gelegen zijn.

Die rechter onderzoekt of de akten en de volmachten, die tot aanvulling daarvan dienen, al de nodige voorwaarden in zich verenigen om rechtsgeldig te zijn in het Land, waar zij werden verleden.

Art. 18. In de gevallen voorzien bij de artikelen 15, 16 en 17, heeft het besluit van de voorzitter uitwerking in de gehele uitgestrektheid van het grondgebied. Het is steeds voor beroep vatbaar.

Het Hof beslist als in zake beroep van kortgeding.

Art. 19. Deze Overeenkomst zal enkel van toepassing zijn op de besluiten uitgesproken door de hoven en rechtbanken na den dag waarop zij in beide Landen bindend is geworden.

Zij behelst geen afwijking van de op 14 november 1896 te 's Gravenhage gesloten internationale Overeenkomst betreffende de rechtspleging in burgerlijke zaken.

Zij berooft de Fransen van geen enkel der rechten die de Belgische wet van 25 Maart 1876 hun verleent, zolang die wet van kracht blijft.

- Het begrip 'burgerlijke en handelszaken' heeft niet noodzakelijk dezelfde betekenis in een bilateraal verdrag als in artikel 1 paragraaf 1 EEX-Verordening. Dit geldt in het bijzonder voor geschillen tussen een particulier of een onderneming enerzijds en een publieke overheid anderzijds, wanneer deze laatste als overheid optreedt. De beslissing waarbij een buitenlandse rechter zich over een vordering tot veroordeling van een overheidsinstelling op grond van onrechtmatige daad uitspreekt, kan aldus een beslissing in burgerlijke en handelszaken vormen in de zin van het verdrag.

Cass., 28 mei 2010 (*ING Bank / Eurocontrol*), *J.T.*, 2010, 520, noot M. TRAEEST ("Les relations entre la Convention et le règlement de Bruxelles, d'une part et les Conventions bilatérales d'autre part"); *Tijdschrift@ipr.be*, 2010/4, 51.

Art. 20. Deze Overeenkomst is gesloten voor vijf jaren te rekenen van den dag van uitwisseling der akten van bekrachtiging. Ingeval geen der Hooge Verdragsluitende Partijen, een jaar vóór het vervallen van dien tijd, haar inzicht heeft te kennen gegeven de uitwerking ervan te doen ophouden, zal de Overeenkomst nog een jaar bindend zijn en zo voort, telkens voor een jaar, zolang een van Partijen ze niet opgezegd heeft.

Art. 21. Deze Overeenkomst zal aan de goedkeuring der Wetgevende Machten worden onderworpen. De akten van bekrachtiging ervan zullen zo spoedig mogelijk te Parijs worden uitgewisseld en de Overeenkomst zal in de beide Landen gelijktijdig in werking treden, op de dag bepaald door de Verdragsluitende Partijen. Ten blijke waarvan de wederzijdse Gevolmachtigden deze Overeenkomst hebben ondertekend en van hunne zegels voorzien.